

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Nora Roberts/J.D. Robb bij Boekerij:

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

*Teken van Zeven-*trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

*Dromen (Templeton-*trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

*Drie dochters (Concannon-*trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

- 1 *Het begin*
- 2 *Vanuit het duister*
- 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

- 1 *Dromen in beeld*
- 2 *Armen vol rozen*
- 3 *Proeven van liefde*
- 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

- 1 *Voor nu en altijd*
- 2 *De eerste en laatste*
- 3 *Alles voor elkaar*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Onderstromen

Nora Roberts als J.D. Robb
bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

Verleiding

Hereniging

Waanzin

Vergeeten verleden

Berucht

Perfectie

Visioen

Overlever

E-booknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Visioen

Deel 19 in de *Eve Dallas*-serie

Vriendschap heeft niets te maken met verplichtingen
En alles met goede manieren
– Lord Halifax

Is dit een visioen?
Is dit een droom?
Ben ik aan het slapen?
– William Shakespeare

ISBN 978-90-225-9009-6

ISBN 978-94-023-0767-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Visions in Death*

Vertaling: Textcase, Deventer

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Trevillion Images

Zetwerk: Textcase, Deventer

Copyright © 2004 Nora Roberts

Berkley Books are published by The Berkley Publishing Group, a division of
Penguin Group (USA) Inc.

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het was haar gelukt om deze avond niemand te vermoorden. Inspecteur Eve Dallas was een agent in hart en nieren en ze vond dat het feit dat ze zich had weten te beheersen getuigde van een enorm sterk karakter.

Overdag was het allemaal heel goed gegaan. 's Morgens was ze in de rechtbank geweest om een even routineuze als vermoeiende verklaring af te leggen en ze had zich door een grote stapel met vreselijk saai papierwerk heen moeten ploegen. De enige politiezaak die ze had gekregen betrof een stel vrienden dat op het dak van een appartementengebouw in de West Side een feestje had gebouwd met Buzz, Exotica en Zoom. Ze hadden ruzie gekregen over wie de laatste portie mocht hebben.

Aan het dispuut was een einde gekomen toen een van de feestgangers van die middag met het restant van de drugs in zijn hebbelijke hand van het dak was gesprongen.

Hij had er waarschijnlijk niet veel van gevoeld, zelfs niet toen hij op Tenth Avenue op de stoep uit elkaar was gespat, maar de feeststemming was toen wel voorbij.

Alle getuigen, inclusief een niet erbij betrokken barmhartige Samaritaan uit een naburig appartementencomplex, die naar het alarmnummer had ge'linkt, verklaarden dat de persoon die van de stoep was geschraapt en in een lijkenzak was gestopt vrijwillig op de dakrand was gesprongen. Hij had een energieke blijf-van-me-af-boogie gedanst en had daarbij zijn evenwicht verloren. Terwijl hij van het dak viel, had hij giechelend 'jippie!' geroepen.

De passagiers van een airtram, die die middag getuige waren van de laatste dans van een zekere Jasper K. McKinney, waren hierdoor erg geschrokken en misschien ook wel een beetje geamuseerd.

Een toerist, die een ongepast genoeg schepte in het gebeuren, had het hele incident op zijn pocketcamera weten vast te leggen.

Het klopte allemaal precies en de dood van Jasper zou de boeken ingaan als een 'noodlottig ongeval'. Inofficieel beschouwde Eve het als 'dood door stomiteit', maar voor die kanttekening was geen plek op het formulier.

Vanwege Jasper en zijn sprong van de zevende verdieping reed ze maar een uurtje te laat uit het Hoofdbureau weg. Helaas kwam ze toen in het centrum in een afschuwelijke avondspits terecht, omdat het vervangende voertuig, waarmee een of andere sadist in Aanvragen haar had opgescheept, zo langzaam was als een blinde, driepotige hond.

Ze had verdomme een hoge positie en ze had recht op een fatsoenlijke wagen. Het was niet haar schuld dat in twee jaar tijd twee van haar dienstwagens kapot waren gegaan. Misschien zou ze even vergeten dat ze zo'n sterk karakter had en morgenvroeg iemand in Aanvragen gaan verminken.

Dat was vast leuk.

En toen ze thuis was, oké, dat was bijna twee uur te laat, moest ze zichzelf van een stoere moordagent transformeren in een modieuze directeursvrouw.

Ze hield zichzelf voor dat ze een goeie agent was, maar dat ze als directeursvrouw niet al te stevig in haar schoenen stond.

Ze ging ervan uit dat ze er modieus uitzag, aangezien haar man haar hele outfit, inclusief ondergoed, voor haar had klaargelegd. Roarke was een kledingexpert.

Zij wist alleen dat ze iets groens droeg, dat bezaaid was met glinsterende dingetjes, en dat op de plekken waar het niet groen en glinsterend was een hele hoop blote huid te zien was.

Ze had geen tijd gehad om erover in discussie te gaan. Ze moest gewoon in de outfit springen en haar voeten in schoenen stoppen. Die waren ook groen en glinsterend, met stilettohakken die zo hoog waren dat ze haar man bijna recht in de ogen kon kijken.

Het was geen straf om Roarke recht in de ogen kijken, want zijn ogen waren fel en onwaarschijnlijk blauw, in een gezicht dat getekend

was door artistieke engelen. Het was wel moeilijk om gezellig te doen tegen vreemden als je bang was dat je ieder moment je evenwicht zou kunnen verliezen en op je kont zou kunnen vallen.

Maar ze had het overleefd. Het een-twee-drie-omkleden, de korte shuttlereis van New York naar Chicago, het cocktailuurtje, waarbij ze ondanks de uitstekende wijn bijna gestorven was van verveling, en het zakendiner, waarbij Roarke een stuk of twaalf klanten bezig had gehouden en zij de gastvrouw had gespeeld.

Ze was er niet helemaal zeker van om wat voor soort klanten het ging, aangezien Roarke met iedere bekende of onbekende onderneming wel iets te maken had. Ze probeerde niet eens om het bij te houden. Maar wat ze tijdens de vier uur durende kwelling wel had uitgevogeld was dat de meesten van hen een prijs zouden kunnen winnen als de saaiste persoon van die avond.

En toch was er niemand gewond geraakt.

Dat was best knap van haar.

Nu wilde ze naar huis gaan, het glinsterende, groene ding uittrekken en in bed vallen. Dan zou ze nog zes uur kunnen slapen voordat ze weer aan de slag moest.

Er kwam maar geen einde aan de zomer van 2059. Het was bloedheet. En bloederig. De herfst was in aantocht en dan zou het koeler worden. Misschien zouden mensen dan minder snel geneigd zijn om elkaar te vermoorden.

Maar dat betwijfelde ze.

Ze zat net op haar stoel in de luxueuze privéshuttle toen Roarke haar voeten in zijn schoot legde en haar schoenen uittrok.

‘Haal je maar niets in je hoofd, vriend. Als ik deze jurk eindelijk uit heb, trek ik hem echt niet meer aan.’

‘Liefste Eve.’ Zijn stem klonk zwoel en een beetje Iers. ‘Als je zulke dingen zegt, haal ik me juist allerlei dingen in mijn hoofd. Je zag er heel mooi uit in die jurk, maar zonder die jurk ben je nog mooier.’

‘Vergeet het maar. Ik denk er niet aan om dit ding opnieuw aan te trekken en ik stap echt niet uit deze shuttle in datgene wat jij “ondergoed” blijft te noemen. Dus... O, mijn god. Jezus leeft.’ Ze voelde zich

alsof ze in de zevende hemel zweefde toen hij zijn duimen tegen haar wreef duwde.

‘Ik ben je minimaal een voetmassage verschuldigd.’ Hij glimlachte toen ze haar hoofd achteroverboog en kreunde. ‘Omdat je me een gigantisch groot plezier hebt gedaan. Ik weet dat je een hekel hebt aan het soort dingen die we vanavond hebben gedaan. En ik stel het op prijs dat je je wapen niet hebt getrokken om McIntyre tijdens het eten van de hors-d’oeuvres een stun te geven.’

‘Dat is toch die man met die grote tanden, die net zo lachte als een ezel, hè?’

‘Dat is McIntyre ten voeten uit. Hij is ook een hele belangrijke klant.’ Hij tilde haar linkervoet op en kuste haar op haar tenen. ‘Dus bedankt.’

‘Geen probleem. Dat hoort er allemaal bij.’

En diegene waar dat allemaal bij hoorde, was niet mis, dacht ze en ze bekeek hem met halfgesloten ogen. Hij was een meter negentig en iedere centimeter daarvan was fantastisch. Niet alleen zijn slanke, gespierde lichaam of het adembenemende gezicht met het zwarte, zijdezachte haar, maar ook zijn verstand, zijn elegantie en zijn uitstraling. Alles.

En het beste van alles was dat hij niet alleen van haar hield, maar dat hij haar ook begreep. Ze maakten over een heleboel dingen ruzie en het was nooit moeilijk om een nieuw discussiepunt te vinden, maar hierover waren ze het nooit oneens.

Wat de verplichtingen van een directeursvrouw betrof, verwachtte hij niet meer van haar dan ze hem kon geven. Een heleboel mensen zouden dat wel doen en dat begreep ze ook. Roarke bezat holdings, onroerend goed, fabrieken, supermarkten en god wist wat nog meer, op de planeet en daarbuiten. Hij was absurd rijk en daarbij hoorde een heleboel macht. Een heleboel mannen in zijn positie zouden van een echtgenote verwachten dat ze constant voor hen klaarstond en alles uit haar handen zou laten vallen om haar plek aan hun zijde in te nemen.

Hij deed dat niet.

Als het haar lukte om aanwezig te zijn bij een bedrijfsevenement of een sociaal gebeuren, had ze er van tevoren waarschijnlijk drie gemist.

Bovendien had hij zijn kalender al ontelbare keren voor haar omgegooid of haar als adviseur bij een zaak geholpen.

Nu ze erover nadacht, was hij als echtgenoot van een politieagent veel beter dan zij als echtgenote van een directeur.

‘Misschien ben ik jou wel een voetmassage schuldig,’ dacht ze hardop. ‘Jij bent best fijn om te hebben.’

Hij streelde met een vinger over haar voet, van haar tenen tot haar hiel. ‘Zeker weten.’

‘Maar toch ga ik deze jurk niet uittrekken.’ Ze ging onderuitgezakt in haar stoel zitten en deed haar ogen dicht. ‘Maak me maar wakker als we landen.’

Ze begon net in slaap te dommelen toen de communicator in haar avondtasje piepte. ‘Nee hè?’ Ze opende haar ogen niet, maar stak haar hand uit en greep het tasje vast. ‘Hoelang zijn we nog onderweg?’

‘Ongeveer een kwartier.’

Ze knikte, pakte haar communicator en activeerde hem. ‘Dallas.’

Meldkamer, Dallas, Inspecteur Eve. Meld u bij Belvedere Castle, Central Park. Er zijn agenten ter plaatse. Een moordzaak, één slachtoffer.

‘Neem contact op met Peabody, Rechercheur Delia. Laat haar naar de plaats delict komen. Ik ben over een half uur ter plaatse.’

Begrepen. Meldkamer uit.

‘Shit.’ Eve haalde een hand door haar haar. ‘Je kunt me daar uit de wagen gooien en naar huis gaan.’

‘Ik houd er niet van om mijn vrouw uit de wagen te gooien. Ik ga met je mee en ik blijf op je wachten.’

Ze keek boos naar de dure jurk. ‘Ik vind het vreselijk om naar plaatsen delict te gaan in dit soort kleren. Daar blijven ze me nog wekenlang mee plagen.’

Het werd nog erger dan dat, omdat ze de schoenen weer moest aantrekken en daarna op die schoenen over het gras en op de paden van het grootste park in de stad moest lopen.

Het kasteel stond op het hoogste punt van het park. Tegen de donkere hemel was de smalle toren te zien. De rotsachtige bodem waarop het kasteel stond, grensde aan het meer.

Het was waarschijnlijk best een mooi plekje voor toeristen, om er overdag foto's en video-opnames te maken. Als de zon onder was gegaan, werden plekken zoals deze de natuurlijke habitat van zwerfers, drugsverslaafden, tippelende, illegale sekswerkers en mensen die niets beters te doen hebben dan problemen opzoeken.

Het huidige stadsbestuur was alsmaar aan het krakelen over het schoonhouden van de parken en de monumenten en het moest gezegd worden dat ze daar ook regelmatig geld aan besteedden. Dan kwamen er niet alleen vrijwilligers, maar ook gemeentewerkers om onder andere het afval op te ruimen, de graffiti te verwijderen en de planten te verzorgen.

Daarna vond iedereen het wel weer goed geweest en dan staken ze hun energie in andere dingen tot het park weer een zootje was.

Op dit moment was het redelijk netjes en de schoonmaakploegen die voor zonsopgang kwamen, zouden zichzelf niet in het zweet hoeven te werken om de rommel op te ruimen.

Met Roarke aan haar zijde probeerde ze zonder te struikelen naar de barricades te lopen die de agenten al hadden klaargezet. Het kasteel was felverlicht door lampen voor een plaats delict.

'Je hoeft niet te wachten,' zei ze tegen hem. 'Iemand geeft me wel een lift naar huis.'

'Ik wacht wel.'

Ze haalde haar schouders op en ging niet met hem in discussie. Toen pakte ze haar penning en ze liep naar de andere kant van de barricades.

Niemand zei iets over de jurk of de schoenen. Ze had wel gedacht dat de agenten zich rustig zouden houden, omdat iedereen wist dat er met haar niet te spotten viel, maar tot haar verrassing werd er ook niet stiekem gegrijnsd of gegrinnikt.

Het verraste haar nog meer dat haar partner naar haar toe liep zonder een spottende opmerking over haar kleding te maken.

‘Dallas. Het is heel erg.’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Vrouwelijk, Kaukasisch, rond de dertig. Ik heb een opname gemaakt van de plaats delict. Ik wilde haar net identificeren toen ze me vertelden dat jij was gearriveerd.’ Ze liepen naast elkaar, Peabody op haar comfortabele airgympen en Eve op de naaldhakken die een aanslag pleegden op haar voeten. ‘Een lustmoord. Verkracht en gewurgd. Maar dat was niet het enige wat hij heeft gedaan.’

‘Wie heeft haar gevonden?’

‘Een paar kinderen. Jezus, Dallas.’ Peabody, die zich kennelijk heel snel had aangekleed, bleef even staan en wreef met een hand over haar vermoeide gezicht. ‘Ze waren stiekem het huis uit geglipt, op zoek naar een beetje avontuur. Nou, dat was me het avontuurtje wel. We hebben contact opgenomen met hun ouders en met Jeugdzorg. Ze zitten in een politiewagen.’

‘Waar is zij?’

‘Daar beneden.’ Peabody liep voor haar uit en wees naar het lichaam.

Ze lag op de rotsen, vlak naast het donkere, rimpelloze water van het meer. Ze was naakt. Er zat alleen iets om haar nek. Het zag eruit als een rood lint. Haar handen waren tussen haar borsten gevouwen, alsof ze aan het bidden of aan het smeken was.

Haar gezicht was met bloed besmeurd. Bloed dat uit haar was gestroomd toen hij haar ogen had weggehaald.

Ze moest de schoenen uitdoen of het risico nemen dat ze haar nek brak. Met de bus Seal-It uit de werkkist die Peabody haar gaf, sealde ze haar handen en haar blote voeten. Ook op blote voeten was het nog niet zo eenvoudig om in de feestjurk naar beneden te klimmen. Ze had het idee dat ze er echt belachelijk uitzag en niets van een agent had toen ze in haar glimmertjesjurk over de rotsen naar een lichaam klom.

Ze hoorde iets scheuren, maar dat negeerde ze.

‘O, god.’ Peabody kromp in elkaar. ‘Die jurk is straks geruïneerd en hij is echt supermooi.’

‘Ik zou een maandsalaris overhebben voor een spijkerbroek en een normaal truitje. En een paar laarzen. Verdorie nog aan toe.’ Toen zette ze het uit haar hoofd. Ze zette haar voeten stevig op de grond en wendde zich tot het lichaam.

‘Hij heeft haar niet hier beneden verkracht. Er moet nog een secundaire plaats delict zijn. Zelfs als je krankzinnig bent, ga je geen vrouw op een stapel rotsen verkrachten als daarachter overal gras ligt. Hij heeft haar ergens anders verkracht en hij heeft haar ergens anders vermoord of onschadelijk gemaakt. Hij moest haar hiernaartoe dragen. Om dat te kunnen doen, moest hij sterk en stevig gebouwd zijn. Tenzij hij niet alleen was. Ze weegt, eens kijken, toch wel zestig kilo. En het is dood gewicht.’ Eve trok haar rok omhoog. Niet om de jurk te ontzien, maar om de plaats delict te beschermen. ‘Laten we haar identificeren, Peabody. Zoek eens op wie dit is.’ Terwijl Peabody de Identipad gebruikte, bestudeerde Eve de positie van het lichaam. ‘Hij heeft haar in deze positie neergelegd. Bidden? Smeken? Rust zacht? Wat wilde je hiermee zeggen?’

Ze ging op haar hurken zitten om het lichaam te bestuderen. ‘Zichtbare tekenen van fysiek en seksueel geweld. Kneuzingen op haar gezicht, haar bovenlichaam en haar onderarmen. Die zien eruit als verdedigingswonden. Ze heeft een of ander spul onder haar nagels. Ze heeft geprobeerd om zich te verweren en ze heeft hem gekrabd. Het is geen huid. Het lijken wel draadjes.’

‘Ze heet Elisa Maplewood,’ zei Peabody. ‘Ze woont in Central Park West.’

‘Dit is niet zo ver van haar huis,’ zei Eve. ‘Ze ziet er niet uit alsof ze rijk is. Ze heeft geen pedicure gehad. Haar handen zijn niet glad en verzorgd. Er zit eelt op.’

‘Hier staat dat ze een huishoudelijke hulp is.’

‘Ja, dat lijkt er al meer op.’

‘Ze is tweeëndertig. Gescheiden. Dallas, ze heeft een kind van vier jaar oud. Een dochter.’

‘Ach, verdomme.’ Eve gaf deze informatie een plekje en zette hem toen uit haar hoofd. ‘Blauwe plekken op haar dijen en rond haar vagina. Een rood lint om haar keel.’

Het lint was zo strakgetrokken dat het gekneusde vlees eroverheen puild. De uiteinden lagen op haar borsten.

‘Tijdstip van overlijden, Peabody?’

‘Ben ik mee bezig.’ Peabody haalde het meetinstrument weg en keek op het schermpje. ‘22.20 uur.’

‘Ongeveer drie uur geleden. En de kinderen hebben haar gevonden?’

‘Net na middernacht. De agent die het eerst ter plaatse was, heeft aan de melding gehoor gegeven. Hij heeft zich om de kinderen bekommerd, van hierboven de plaats delict bekeken en het om kwart over een gemeld.’

‘Oké.’ Ze zette zich schrap, pakte de microbril, zette hem op en boog zich over het gehavende gezicht. ‘Hiervoor heeft hij de tijd genomen. Hij heeft niet in haar staan hakken. Het zijn mooie, secure snijwonden. Bijna chirurgisch, alsof die hufter met een transplantatie bezig was. Dus hij wilde de ogen hebben. Die ogen zijn z’n trofeeën. De mishandeling en de verkrachting waren gewoon het voorafje.’

Ze ging een stukje achteruit en deed de bril af. ‘Laten we haar eens omdraaien en de achterkant bekijken.’

Daar was niets te zien, alleen de donkere plekken waar het bloed zich had verzameld en iets wat Eve identificeerde als grasvlekken op haar billen en haar dijen.

‘Hij heeft haar van achteren aangevallen. Zo heeft hij het gedaan. Maar het maakte hem niets uit of zij hem zag. Hij heeft haar neergeslagen, op de stoep of op straat. Nee, op een grindpad. Zie je de schaafwonden op haar ellebogen? Hij geeft haar een paar klappen. Zij probeert hem van zich af te houden en ze probeert te schreeuwen. Misschien schreeuwt ze echt, maar hij sleurt haar weg, naar een plek waar hij zich kan uitleven zonder dat er iemand tussenbeide probeert te komen. Hij sleurt haar over het gras heen. Hij slaat haar totdat ze niet meer tegenstribbelt en dan verkracht hij haar. Hij bindt het lint om haar nek en hij vermoordt haar. Als dat deel van het klusje erop zit, is het tijd voor het echte werk.’

Eve zette de bril weer op. ‘Hij trekt het restant van haar kleren uit, hij pakt haar schoenen en alles wat ze verder nog aanheeft. Haar sieraden en alles waaraan je kon zien wie ze was. Hij draagt haar hiernaartoe en legt haar in de juiste positie. Hij pakt haar ogen. Heel voorzichtig. Hij kijkt of ze goed ligt en past het zo nodig aan. Als je wilt, kun je al dat bloed in het meer wegwassen. Je frist jezelf op, je pakt je trofeeën en dan ga je weer weg.’

‘Een rituele moord?’

‘Het was in ieder geval zijn ritueel. Ze mogen haar naar de lijk-schouwer sturen,’ zei Eve toen ze rechtop ging staan. ‘Laten we eens kijken of we de moordplek kunnen vinden.’

Roarke zag dat ze haar voeten weer in de schoenen liet glijden. Volgens hem zou ze beter op blote voeten kunnen lopen, maar daar peinsde de inspecteur niet over.

Ondanks de hoge hakken en de betoverende, nu ietwat gehavende jurk was ze een echte agent. Ze was lang, slank en even onwankelbaar als de rotsen waar ze net op was geklommen om weer iets gruwelijks te bekijken. Hoe gruwelijk het was, zou je aan die grote, goudbruine ogen niet kunnen zien. In het felle licht leek ze bleek en daardoor werden haar fijne gelaatstrekken geaccentueerd. Haar haar, dat bijna dezelfde kleur had als die ogen, was kort, warrig en nu verwaaid, door de wind die over het water blies.

Hij zag dat ze stil bleef staan en even met een agent sprak. Hij wist dat haar stem koel en zakelijk zou zijn en er niets van haar emoties aan te horen zou zijn.

Hij zag haar gebaren en hij zag de trouwe en comfortabeler geklede Peabody knikken. Toen maakte Eve zich los van het groepje agenten om weer naar hem terug te lopen.

‘Je kunt maar beter naar huis gaan,’ zei ze tegen hem. ‘Dit gaat wel even duren.’

‘Dat geloof ik graag. Verkrachting, wurging en verminking.’ Toen ze haar ogen samenknep, trok hij een wenkbrauw omhoog. ‘Als het om mijn agent gaat, zorg ik ervoor dat ik op de hoogte blijf. Kan ik iets doen?’

‘Nee. Ik houd de burgers uit de buurt. Zelfs jou. Hij heeft haar niet daar beneden vermoord, dus we moeten gaan uitzoeken waar hij dat wel heeft gedaan. Het gaat me waarschijnlijk niet lukken om vanavond nog naar huis te komen.’

‘Zal ik andere kleren naar je toe brengen of laten brengen?’

Ze schudde haar hoofd. Hij kon de meest onwaarschijnlijke dingen laten gebeuren, maar zelfs hij kon niet even met zijn vingers knippen en haar kleding omtoveren in een broek en laarzen. ‘Ik heb extra kleren in mijn kluisje in het Hoofdbureau.’ Ze keek naar de jurk en zuchtte om de moddervegen, de scheurtjes en de vlekken van lichaamsvloeistoffen. Ze had geprobeerd om voorzichtig te zijn, maar ja. En god wist wat hij voor dat verdomde ding had betaald.

‘Sorry voor de jurk.’

‘Dat is niet belangrijk. Laat me even iets weten als het gaat.’

‘Tuurlijk.’

Toen hij met een vinger over het kuiltje in haar kin aaide, zich vooroverboog en met zijn lippen over die van haar streelde, deed ze haar best om niet in elkaar te krimpen. Ze wist dat hij zich daarvan bewust was.

‘Succes, Inspecteur.’

‘Yep. Dank je.’

Toen hij terugliep naar de limo hoorde hij hoe ze haar stem verhief.

‘Oké, dames en heren. Jullie gaan het park doorzoeken. Een standaard zoektocht naar bewijsmateriaal. Twee man per team.’

Eve ging ervan uit dat hij haar niet ver weg zou hebben gedragen. Waarom ook? Dat kostte extra tijd en moeite en hij liep bovendien het risico dat hij gezien werd. Maar het ging hier wel om Central Park, dus het zou niet snel en gemakkelijk gaan, tenzij ze gigantisch veel mazzel hadden.

En dat hadden ze. Binnen een half uur.

‘Hier.’ Ze stak een hand omhoog om Peabody tegen te houden en ze ging op haar hurken zitten. ‘De grond is een beetje omgewoeld. Geef me de bril even. Ja, hoor,’ zei ze toen ze die had opgezet. ‘Hier ligt een beetje bloed.’

Ze ging op handen en voeten zitten en hield haar neus bijna tegen de grond, zoals een hond die een prooi ruikt. 'Ik wil dat dit stuk wordt afgezet. Laat de sweepers komen. Ik wil weten of ze sporen kunnen vinden. Kijk hier eens.'

Ze pakte een pincet uit de werkkist. 'Een gebroken vingernagel. Die van haar,' zag ze toen ze hem tegen het licht hield. 'Je hebt het hem niet gemakkelijk gemaakt, hè, Elisa? Je hebt je uiterste best gedaan.' Ze stopte de nagel in een zakje en ging toen weer op haar hurken zitten.

'Hij heeft haar over het gras gesleept. Je kunt zien waar ze heeft geprobeerd om tegen te stribbelen. Ze heeft een schoen verloren. Daarom heeft ze grasvlekken en modder op een voet. Maar hij is hem gaan halen. Hij heeft haar kleren meegenomen.' Ze kwam over-eind. 'We gaan binnen een straal van tien straten de vuilniscontainers checken voor het geval hij ze heeft weggegooid. Ze zullen gescheurd, bebloed en vuil zijn. We gaan kijken of we een beschrijving kunnen krijgen van wat ze aanhad, maar zelfs zonder die beschrijving gaan we zoeken. Maar je hebt ze gehouden, hè?' mompelde ze. 'Je hebt ze gehouden, als een souvenir.'

'Ze woont een paar straten verderop,' merkte Peabody op. 'Hij heeft haar in de buurt van haar huis te pakken gekregen en haar hiernaar-toe gesleept. Hij heeft gedaan wat hij wilde doen en haar toen naar de dumpplaats gedragen.'

'We gaan een buurtonderzoek doen. Laten we alles hier even coördineren en dan gaan we naar haar woning toe.'

Peabody schraapte haar keel en ze bekeek Eves jurk. 'Ga je zo?'

'Heb jij soms een beter plan?'

Ze vond het moeilijk om zich niet een tikje belachelijk te voelen nu ze in haar geruïneerde jurk op naaldhakken naar de dienstdoende nachtdroid liep, die voor het appartementencomplex stond waar Maplewood woonde.

Gelukkig had ze haar penning. Dat was een van de dingen die ze altijd bij zich had als ze het huis uit ging. 'Inspecteur Dallas en Rechercheur Peabody, NYPSD. Het gaat om Elisa Maplewood. Ze woont hier toch?'

‘Ik moet uw ID’s scannen om ze te verifiëren.’

Ondanks het vroege tijdstip zag hij er piekfijn uit, maar zo waren droids nu eenmaal. Hij droeg een keurig, rood uniform met een zilveren biesje en zijn ontwerpers hadden hem het uiterlijk gegeven van een man van halverwege de vijftig, met een beetje grijs aan zijn slapen, passend bij het zilveren biesje.

‘Deze zijn in orde. Mevrouw Maplewood is een inwonende huishoudelijke hulp die in dienst is bij meneer en mevrouw Luther Vanderlea. Wat is er aan de hand?’

‘Hebt u mevrouw Maplewood deze avond gezien?’

‘Ik werk van middernacht tot zes. Ik heb haar niet gezien.’

‘We moeten met meneer en mevrouw Vanderlea spreken.’

‘Meneer Vanderlea is op reis. Voor een bezoekje moet u toestemming vragen aan de balie. Op dit tijdstip gaat dat via de computer.’

Hij opende de deuren en liep met hen mee naar binnen. ‘Ik moet een tweede ID-scan doen,’ vertelde hij hun.

Eve vond het irritant, maar ze liet haar penning scannen met de elektronica die in de zwart-witte lobby op het deftige bureau stond.

Uw identificatie is geverifieerd, Dallas, Inspecteur Eve. Wat is de reden van uw bezoek?

‘Ik moet met mevrouw Luther Vanderlea spreken. Het gaat om haar werkneemster, Elisa Maplewood.’

Een momentje, ik neem contact op met mevrouw Vanderlea.

De droid bleef bij hen terwijl ze stonden te wachten. Er stond zachte muziek op. Die was geactiveerd toen ze door de lobby liepen. Eve nam aan dat hij zo was ingesteld dat hij begon te spelen als er een mens naar binnen kwam.

Ze had geen idee waarom mensen muziek nodig hadden om door een kamer te lopen.

De lichten waren gedempt en de bloemen waren vers. Er stonden een paar mooie meubels, die heel smaakvol waren gearrangeerd, voor het geval je even wilde gaan zitten om naar de muziekopname te luisteren. Er waren twee liften in de zuidelijke muur en vier beveiligingscamera’s om de lobby in de gaten te houden.

De Vanderleas hadden een heleboel geld.

‘Waar is meneer Vanderlea?’ vroeg ze aan de droid.

‘Is dit een officieel onderzoek?’

‘Nee, ik ben gewoon een nieuwsgierig aagje.’ Ze hield haar penning voor zijn neus. ‘Ja, dit is een officieel onderzoek.’

‘Meneer Vanderlea is voor zaken in Madrid.’

‘Wanneer is hij vertrokken?’

‘Twee dagen geleden. Hij komt morgenavond weer naar huis.’

‘Wat-’ Ze brak haar zin af toen de computer begon te spreken.

Mevrouw Vanderlea kan u nu ontvangen. Neem alstublieft lift A naar de vijftigste verdieping. Mevrouw Vanderlea bevindt zich in Penthouse B.

‘Bedankt.’ Terwijl ze over de dambordachtige vloer liepen, gingen de liftdeuren open. ‘Waarom bedanken we machines eigenlijk?’ vroeg Eve zich hardop af. ‘Het maakt hun geen bal uit.’

‘Dat is een van die aangeboren menselijke eigenschappen. Ik denk dat dat ook de reden is waarom de programmeurs ze zo instellen dat ze ons bedanken. Ben jij ooit in Madrid geweest?’

‘Nee. Misschien. Nee,’ zei ze uiteindelijk. Ze was de afgelopen jaren op een heleboel plekken geweest. ‘Volgens mij niet. Weet jij wie het soort schoenen ontwerpt die ik nu aanheb, Peabody?’

‘De schoenengod. Dat zijn echt megafantastische schoenen, chef.’

‘Nee, niet de schoenengod. Deze schoenen zijn door een man gemaakt, een boosaardige man van vlees en bloed, die stiekem alle vrouwen haat. Door zulke schoenen te ontwerpen, kan hij geld verdienen door ze te kwellen.’

‘Door die schoenen lijken je benen wel tien meter lang.’

‘Yep, dat is precies wat ik wil. Een paar tien meter lange benen.’ Op de vijftigste verdieping stapte ze gelaten uit de lift.

De deur naar Penthouse B was zo breed als een vrachtwagen en hij werd geopend door een kleine vrouw van in de dertig, die een mosgroene ochtendjas droeg.

Ze had lang haar dat in de war zat, omdat ze net was opgestaan, en dat haar was donkerrood, met subtiele gouden highlights.

‘Inspecteur Dallas? Jezus, is dat een Leonardo?’

Aangezien ze met grote ogen naar de jurk keek, begreep Eve meteen dat ze het daarover had. ‘Waarschijnlijk wel.’ Want Leonardo was op dit moment niet alleen een zeer gewilde man op modegebied, maar hij was ook het schatje van Eves beste vriendin.

‘Ik was... op een feest. Mijn partner, Rechercheur Peabody. Mevrouw Vanderlea?’

‘Ja, ik ben Deann Vanderlea. Wat is er aan de hand?’

‘Mogen we binnenkomen, mevrouw Vanderlea?’

‘Ja, natuurlijk. Ik begrijp het niet. Toen er een 'linkje van beneden kwam en ze me zeiden dat de politie me wilde spreken, dacht ik eerst dat er iets met Luther gebeurd was. Maar dan zouden ze me vanuit Madrid hebben ge'linkt, of niet?’ Ze glimlachte onzeker. ‘Er is toch niets met Luther gebeurd?’

‘We zijn hier niet vanwege uw man. Het gaat om Elisa Maplewood.’

‘Elisa? Nou, die ligt om deze tijd in bed. Elisa zit echt niet in de problemen.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Wanneer hebt u mevrouw Maplewood voor het laatst gezien?’

‘Vlak voor ik naar bed ging. Rond tien. Ik ben vroeg naar bed gegaan. Ik had hoofdpijn. Wat moet dit voorstellen?’

‘Mevrouw Vanderlea, het spijt me dat ik u moet vertellen dat mevrouw Maplewood dood is. Ze is eerder op de avond vermoord.’

‘Dat – dat is gewoon belachelijk. Ze ligt in bed.’

Eve wist dat het het eenvoudigst en effectiefst was om niet met haar in discussie te gaan. ‘Misschien moet u dat even checken.’

‘Het is bijna vier uur 's morgens. Natuurlijk ligt ze in bed. Haar suite ligt daar, naast de keuken.’

Ze liep gehaast weg, door de grote woonkamer heen. Eve zag dat daar antieke meubelen in stonden. Een heleboel glanzend hout met sierlijke vormen, donkere kleuren, ingewikkelde patronen en glinsterend glaswerk. De woonkamer grensde aan een mediaruimte, met een ingebouwd muurscherm. Het game- en communicatiecentrum zat in een of andere kast. Nee, in een garderobekast. Zo noemde Roarke dit soort gigantische kasten.

Aan de zijkant van de woonkamer lag een eetkamer en daarachter lag de keuken.

‘Wilt u hier even blijven wachten?’

Eve merkte dat ze nu bits klonk. Geïrriteerd en bang.

Mevrouw Vanderlea maakte twee brede schuifdeuren open en Eve nam aan dat ze naar Elisa Maplewoods persoonlijke vertrekken liep.

‘Dit is echt een gigantisch grote woning,’ fluisterde Peabody.

‘Yep, het is heel groot en er staan een heleboel spullen in.’ Ze keek door de keuken. Alles was zilverkleurig en zwart. Dramatisch, efficiënt en zo schoon dat een sweeperteam waarschijnlijk nog geen stofje zou kunnen vinden.

Het was ongeveer dezelfde keuken als die in Roarkes huis. Ze had niet het gevoel dat de keuken van haar was. Dat was Summersets territorium en ze vond het helemaal geen probleem dat hij daar de baas was.

‘Ik heb haar al eens ontmoet.’

Peabody, die net begerig de ontzettend grote AutoChef bestudeerde, keek over haar schouder. ‘Ken jij Vanderlea?’

‘Ik heb ze ontmoet, ik ken ze niet. Een van die “feestjes” waar ik me naartoe heb laten slepen. Roarke kent ze. Ik kon haar naam niet plaatsen. Hoe moet je je in vredesnaam al die mensen herinneren! Maar ik herkende haar gezicht.’ Ze draaide zich om toen mevrouw Vanderlea gejaagd terugkwam.

‘Ze is er niet. Ik begrijp het niet. Ze is niet in haar kamer. Ze is helemaal niet in haar suite. Vonnie ligt te slapen. Haar dochtertje, haar kleine meisje. Ik begrijp het niet.’

‘Gaat ze ’s avonds vaak uit?’

‘Nee, natuurlijk gaat ze – Mignon!’ En ze rende weer terug naar Elisa’s suite.

‘Wie is Mignon in vredesnaam?’ mompelde Eve.

‘Misschien is Maplewood geswitcht naar vrouwen. Misschien heeft ze een lover.’

‘Mignon is niet hier.’ Nu was Deann lijkbleek en haar vingers trilden toen ze ze tegen haar keel legde.

‘Wie is-’

‘Onze hond.’ Ze sprak heel snel, het was net een spraakwaterval. ‘Emotioneel gezien is het eigenlijk Elisa’s hond. Een kleine toypoedel die ik een paar maanden geleden heb gekocht. Bij wijze van gezelschap en voor de kinderen, maar Mignon is heel erg gehecht geraakt aan Elisa. Ze – ze is waarschijnlijk met haar gaan wandelen. Dat doet ze vaak vlak voordat ze naar bed gaat. Ze is met de hond gaan wandelen. O, god. O, mijn god.’

‘Mevrouw Vanderlea, wilt u niet even gaan zitten? Peabody, een glaasje water.’

‘Heeft ze een ongeluk gehad? O, god, heeft ze een ongeluk gehad?’ Er waren nog geen tranen, maar Eve wist dat die nog zouden komen.

‘Nee, het spijt me, het was geen ongeluk. Mevrouw Maplewood is in het park aangevallen.’

‘Aangevallen?’ Ze zei het langzaam, alsof het een woord in een vreemde taal was. ‘Aangevallen?’

‘Ze is vermoord.’

‘Nee. Nee.’

‘Drink een beetje water, mevrouw.’ Peabody drukte het glas dat ze had ingeschonken in Deanns handen. ‘Drink een klein slokje water.’

‘Dat gaat niet. Het gaat niet. Hoe kan dit nou? We hebben een paar uur geleden nog met elkaar gepraat. We hebben hier gezeten. Ze zei me dat ik een pijnstillertje moest nemen en naar bed moest gaan. En dat heb ik gedaan. We... de kinderen lagen onder de wol en zij heeft thee voor me gemaakt en ze heeft me gezegd dat ik naar bed moest gaan. Hoe is het gebeurd? Wat is er gebeurd?’

Nee, dacht Eve. Dit was niet het juiste tijdstip om het nog erger te maken door de details te vertellen. ‘Drink een slokje water.’ Ze zag dat Peabody de schuifdeuren dichttrok.

Nu dacht Eve opeens aan het kind. Dit was niet een gesprek dat een kind zou moeten horen, als ze wakker zou worden.

Als ze wakker werd, dacht Eve, zou haar wereld onherroepelijk veranderd zijn.

2

‘Hoe lang werkte ze al voor u?’ Eve kende het antwoord al, maar het was gemakkelijker om eerst de eenvoudige dingen met Deann te bespreken voor ze aan de moeilijkere onderwerpen begonnen.

‘Twee jaar. Twee jaar. Ik... wij... mijn man reist heel veel en ik wilde liever inwonend personeel en niet alleen droids en personeel voor overdag. Ik denk dat het me om het gezelschap ging. Ik heb Elisa in dienst genomen omdat ik haar aardig vond.’

Ze wreef met een hand over haar gezicht en je kon zien dat ze zich probeerde te vermennen. ‘Ze was natuurlijk gekwalificeerd, maar we konden het ook meteen goed met elkaar vinden. Als ik iemand in dienst zou nemen die bij mij in huis kwam wonen en die deel uitmaakte van mijn huishouden wilde ik dat het iemand was bij wie ik me echt op mijn gemak voelde. De andere doorslaggevende factor was Vonnie. Yvonne, haar dochter. Ik heb ook een dochttertje. Ik heb Zanna. Ze zijn even oud en ik dacht dat ze speelkameraadjes konden worden. Dat zijn ze ook. Ze zijn zoiets als familie voor elkaar. Ze zijn familie voor elkaar. O god, Vonnie.’

Ze drukte haar handen tegen haar mond en nu kwamen de tranen. ‘Ze is pas vier. Ze is nog zo klein. Hoe moet ik haar vertellen dat haar moeder... Hoe moet ik haar dat vertellen?’

‘Dat kunnen wij doen, mevrouw Vanderlea.’ Peabody ging zitten. ‘Wij praten wel met haar en we zorgen ervoor dat er een therapeut van Jeugdzorg aan haar wordt toegewezen.’

‘Ze kent u niet.’ Deann stond op, ze liep door de keuken heen en pakte tissues uit een la. ‘Ze zou nog banger en nog meer in de war zijn als ze het van... een vreemde zou horen. Ik moet het haar vertellen. Ik moet het haar op de een of andere manier vertellen.’

Ze depte haar wangen droog met een tissue. ‘Eén momentje.’

‘Doe het maar rustig aan,’ zei Eve haar.

‘We zijn vriendinnen. Net zoals Zanna en Vonnie. Het was niet... onze relatie was niet die van een werkgever en een werknemer. Haar ouders...’ Deann haalde heel diep adem. Eve vond dat ze zichzelf op een bewonderenswaardige manier in de hand had toen ze weer naar de tafel liep. ‘Haar moeder woont in Zuid, met Elisa’s stiefvader. Haar vader, eh, die zit in Philadelphia. Ik kan... ik kan contact met ze opnemen. Ik denk dat ze dit eerst van mij moeten horen. Ze moeten... Ik moet naar Luther linken. Ik moet het hem vertellen.’

‘Weet u zeker dat u dit zelf wilt doen?’ vroeg Eve haar.

‘Dat zou ze ook voor mij hebben gedaan.’ Toen haar stem brak, drukte ze haar lippen op elkaar en vermande ze zich. ‘Zij zou voor mijn kleintje hebben gezorgd en ik ga voor het hare zorgen. Zij zou... O, god, hoe kon dit nou gebeuren?’

‘Heeft ze u verteld dat ze problemen had? Heeft ze gezegd dat ze bang was, omdat iemand haar had lastiggevallen of haar had bedreigd?’

‘Nee, nee. Dat zou ze wel hebben verteld. Mensen vonden Elisa aardig.’

‘Ging ze met iemand om? Op het romantische of het sociale vlak?’

‘Nee. Op dit moment was ze niet echt met iemand aan het daten. Ze had een moeizame scheiding achter de rug en ze wilde alleen een stabiel thuis voor haar dochter creëren. Wat mannen betrof, nam ze gewoon even een pauze. Zo noemde ze het zelf.’

‘Was er iemand die ze had afgescheept of had afgewezen?’

‘Niet dat ik... is ze verkrácht?’ Deann balde haar vuisten op de tafel.

‘De lijkschouwer moet nog bepalen of-’ Eve zweeg abrupt toen Deanns hand die van haar vastgreep.

‘U weet het en u hoeft me niet te ontzien. Ze was mijn vriendin.’

‘Ja, het lijkt erop dat ze is verkracht.’

De hand greep Eves hand nog steviger vast. Er ging een geschrokken huivering doorheen en toen liet de hand die van haar los. ‘U vindt hem wel. U vindt hem wel en dan laat u hem hiervoor boeten.’

‘Dat ben ik wel van plan. Als u me daarbij wilt helpen, wil ik dat u erover nadenkt of er iets is wat u me over haar kunt vertellen. Hoe

onbelangrijk het u ook lijkt. Of ze iets gezegd heeft, zelfs als het heel terloops was.'

'Ze zal zich hebben verzet,' zei Deann. 'Haar man heeft haar mishandeld en ze is in therapie gegaan, ze heeft hulp gezocht en ze heeft hem verlaten. Ze heeft geleerd om voor zichzelf op te komen. Ze zal zich hebben verzet.'

'Dat heeft ze. Waar is haar ex-man?'

'Ik zou willen zeggen dat hij peentjes zweet in de hel, maar hij zit met zijn nieuwste sletje op de Caribische eilanden. Daar woont hij. Hij runt een of andere winkel voor duikspullen. Hij heeft zijn eigen kind nog nooit gezien. Nog nooit. Elisa was acht maanden zwanger toen ze de scheiding heeft aangevraagd. Ik ga hem dat kind echt niet geven.'

Nu verscheen er een vechtlustige uitdrukking op haar gezicht en haar stem klonk ook minder bibberig. 'Als hij probeert om de voogdij te krijgen, ga ik ertegenin. Dat kan ik voor haar doen.'

'Wanneer heeft ze voor het laatst iets van hem gehoord?'

'Ik denk een paar maanden geleden, toen hij weer eens te laat was met het betalen van de kinderalimentatie. Hij zat te zeuren en te klagen omdat hij haar zijn geld moest geven terwijl ze hier in alle luxe leefde.' Ze haalde weer diep adem. 'Dat geld ging rechtstreeks naar een spaarrekening voor Vonnie. Voor haar studie. Zoiets zou niet eens bij hem opkomen.'

'Hebt u hem wel eens ontmoet?'

'Nee, dat twijfelachtige genoegen is mij bespaard gebleven. Bij mijn weten is hij al vier jaar niet in New York geweest. Ik kan nog niet echt helder nadenken,' gaf ze toe. 'Maar dat komt nog wel. Geloof me, ik ga heel goed en heel diep nadenken en alles doen wat ik kan om u te helpen. Maar nu moet ik naar mijn man 'linken. Ik moet met Luther spreken. En ik moet even alleen zijn. Ik moet alleen zijn zodat ik de juiste woorden kan vinden om het Vonnie te vertellen als ze wakker wordt. Om het Vonnie en mijn eigen dochtertje te vertellen.'

'We moeten haar kamers bekijken en haar spullen doorzoeken. Morgen, in de loop van de dag. Hebt u daar bezwaar tegen?'

'Nee. Ik zou het u nu laten doen, maar...'